

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У 2113/15
09.06.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Земљорадничке задруге " ...", ..., ул. ..., .., чији је пуномоћник Душан Л. Вјештица, адвокат из Београда, ул. Др Александра Костића бр. 17, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20, ради поништаја решења, број: 463-02-00563/2009-07 од 18.12.2014. године, уз учешће заинтересованих лица ББ из ..., ул. ..., ВВ из ..., ..., ул. ... и ГГ из ..., ул. ..., чији је заједнички пуномоћник Ђина Станковић, адвокат из Београда, ул. Трише Кацлеровића бр. 24/69, у предмету грађевинског земљишта, након одржане усмене јавне расправе, дана 08.06.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 09.06.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.
II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.
III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Земљорадничка задруга "АА" ..., ул. ... бр..., ..., матични број: ... да заинтересованим лицима ББ из ..., ул. ... бр. ..., ВВ из ..., ..., ул. ... и Бранки ГГ из ..., ул. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 52.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за имовинско правне послове Градске општине Вождовац III број: 463-7/2011 од 28.10.2013. године, којим решењем је тачком 1. диспозитива поништено правоснажно решење Скупштине општине Вождовац 03 број: 1684/64 од 17.02.1964. године у делу којим је из поседа ранијег сопственика одузето национализовано грађевинско земљиште у КО ... и дато на коришћење Земљорадничкој задрузи у ..., у сврху подизања плантажног воћњака – јабучара према Генералном урбанистичком плану града Београда на кат. парцели .../..., пашњак у површини од 1472 м², ЗКУЛ ... земљишно књижно власништво

општенародна имовина, а фактичко власништво ДД из Тачком 2. ожалбеног решења од 28.10.2013. године одређено је да су ВВ, ГГ и ББ дужни да врате примљену накнаду за одузето национализовано грађевинско земљиште кат. парцелу .../..., пашњак у површини од ... КО ..., што ће бити предмет посебног поступка, а по правоснажности тог решења, док је тачком 3. диспозитива констатовано да ће то решење по правоснажности, служити као основ за упис у одговарајућу јавну књигу о евиденцији непокретности и правима на њима. Решењем Скупштине општине Вождовац од 17.02.1964. године, диспозитивом решења је, на основу захтева земљорадничке задруге „АА” у ... да јој се да на коришћење комплекс земљишта предвиђен за подизање плантажног воћњака – јабучара, одузето из поседа ранијих сопственика ближе наведених у диспозитиву решења национализовано грађевинско земљиште у КО ... и дато на коришћење Земљорадничкој задрузи „АА” у ..., у мерама и границама ближе описаним у диспозитиву, а у сврху подизања плантажног воћњака – јабучара према Генралном урбанистичком плану града Београда, укључујући и катастарску парцелу .../... пашњак, под именом Велика утрина у површини од 1472 м², земљишно књижно власништво општенародна имовина, а фактичко власништво ДД из Тим решење је такође одређено да ће служити као основ за упис права коришћења у земљишним књигама надлежног суда.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 09.02.2015. године преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога наводећи да преамбула првостепеног решења нема законског основа, односно да члан 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, б. 47/03), није основа за доношење ожалбеног решења, већ је законска основа овлашћеним лицима да поднесу захтев за поништај решења у случајевима из става 1.; 2.; 3.; и 5., да то решење не садржи датум подношења захтева за поништај да би се могла испитати благовременост захтева, утврђење чињеничног стања са доказима постојећег стања и доказима о планираној намени земљишта, разлоге због којих није уважен захтев жалиоца, законски основ за усвајање захтева подносиоца и законски основ за одбијање захтева жалиоца, да се из образложења не види зашто се захтев уважава и потврђује првостепено решење у коме се наводи да је предметно земљиште „одузето из поседа ранијег сопственика”, иако у решењу од 17.02.1964. године стоји „фактичко власништво”. Истакао је да се у првостепеном решењу даје образложење да је ДД држаоцу, претходнику подносиоца, призната својина на предметном земљишту решењем исте општине од 06.12.1956. године, али није дато образложење ради чега је након 8 година у решењу СО Вождовац од 17.02.1964. године констатовано да је исто лице фактички држалац, што све указује на сумњу у правну ваљаност решења од 06.12.1956. године, што тужени није ценио у свом решењу. Указао је да је тужени формалноправно своје решење засновао на налазу вештака који је апсолутно непримењив, сувишан и противан предметном закону јер је решење СО Вождовац од 17.02.1964. године донето 40 година пре ступања на снагу Закона о планирању и изградњи 13.05.2003. године и имало је за циљ да се интензивира пољопривредна производња и воћарство на пољопривредним површинама у приградским насељима за потребе града Београда. Додао је да је корисник у свему поступио по решењу којим је додељено земљиште и да се у списима налазе докази о засадима плантаже јабука, при чему је рок трајања плантажних воћака општепознат, као што је познато и да се након протека времена гајења једне културе нужно мора променити култура која се узгаја на истом земљишту, а такође и оставити земљиште да се одмори, а све у циљу ревитализације земљишта. Још је навео да је са аспекта законске формулације става

7. члана 86. бившег Закона о планирању и изградњи, поништавање решења из 1964. године, беспредметно, посебно што је предметно земљиште било у суштинској и стварној својини државе, а не претка подносиоца захтева који је само фактички користио парцелу као невластник. Такође је навео и да подносилац захтева није прибавио информацију о локацији нити је то захтевао првостепени орган, а у циљу утврђења законског уређења парцела након 13.05.2003. године, која предстаља градско грађевинско земљиште планирано за стамбену градњу Генералним планом града Београда 2021. годину, што је општепознато, а познато је очигледно и подносиоцима захтева који су у жалби на првостепено решење од 25.11.2010. године навели да је парцела планирана за зеленило и за градске шуме, те није јасно како је то могуће да корисник ЗЗ „АА” 2003. године приведи намени предметну парцелу супротно планском акту за 2021. годину донетом на основу члана 36. и 54. тада важећег Закона о планирању и изградњи, па пошто није била извршена законска детаљна регулација, односно нису донети остали планови којима се детаљно дефинише планско подручје, предметну парцелу није ни било могуће приводити ни намени парка, ни шуме, ни за јабуке. Указујући да сматра да уопште нема основа за надлежност општинског органа за доношења решења о престанку права коришћења по основу става 7. члана 86. Закона о планирању и изградњи који је очигледно погрешно примењен, тужилац је из ових и свих других разлога ближе наведених у тужби, а посебно да захтев није поднет од стране бившег власника или његових наследника, као и да је примењен закон који се не може применити на предметну правну ситуацију, пошто је налог другостепеног органа да се вештачи приведеност земљишта намени „промашена тема” тужилац је предложио да суд у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом ће тужбу уважити, поништити оспорено и ожалбено решење, те одбити захтев подносиоца за поништај правоснажног решења СО Вождовац 03 број: 1684/64 од 17.02.1964. године у односу на кат. парцелу .../... КО ..., уз обавезу туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, састав жалбе у износу од 33.000,00 динара за приступ на рочиште 37.500,00 динара, за трошкове административне таксе за жалбу са провизијом 465,00 динара и за трошкове судске таксе на тужбу у износу од 1.415,00 динара, укупно 108.380,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересована лица су у одговору на тужбу, преко пуномоћника, оспорила наводе тужбе истичући да је неоснован навод тужбе да првостепени орган није надлежан за доношење ожалбеног решења јер је у образложењу првостепеног решења наведено овлашћење општинског органа за доношење решења са позивом на Закон о планирању и изградњи, Статут Београда и Одлуку о управи Градске општине Вождовац, да је такође неоснован и навод тужбе да пок. ДД није био ранији сопственик већ „фактички власник” парцеле .../..., а ово зато што је у време одузимања парцеле у корист ЗЗ „АА”, 1964. године, сво земљиште на градском подручју Београда било градско грађевинско земљиште, власништво – општенародна имовина, на основу Закона о национализацији из 1958. године, на ком земљишту су бивши власници постали носиоци права коришћења које се такође могло одузимати управо из разлога што је претходно постало национализацијом „општенародна имовина” или касније „друштвена својина” која је престала да постоји тек Законом о средствима у својини Републике Србије, када је постало „државна својина”. Указали су да чињеница

да пок. ДД није био уписан у земљишним књигама као власник на дан одузимања земљишта није од значаја за његов статус ранијег сопственика кат. парцеле .../... у КО ... у смислу члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи објеката, јер му је право власништва на предметној парцели признато правоснажним решењем НО СО Вождовац број: 12757 од 06.12.1956. године које решење није ни поништено, нити измењено, а у тачки 2. тог решења се одређује да ће исто по правоснажности бити достављено II Среском суду у Београду – Земљишно књижном одељењу. Још су навели и да је неоснован навод тужбе да првостепено решење не садржи датум подношења захтева као битан елемент решења, зато што тај датум није битан елемент решења, у смислу правила о облику и саставним деловима решења, а осим тога првостепени орган је у образложењу првостепеног решења на страници 7 навео да је захтев поднет 09.06.2008. године у време важења Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 47/03). Додали су и да нису основани ни наводи тужбе да су нижестепени органи пропустили да прибаве информацију о локацији за предметну парцелу у циљу утврђивања њене намене јер је информација о локацији назив за извод из планског документа по најновијем Закону о планирању и изградњи који служи као полазни документ у поступку прибављања одобрења за градњу (грађевинску дозволу), а није документ на основу кога се утврђује да ли је конкретно земљиште приведено намени за коју је одузето 1964. године у вези чега је на несумњив начин утврђено да одузета парцела .../... није приведена намени, што је основни и довољан услов за поништај решења о додели. Оспоривши такође и постављени трошковник пуномоћника тужиоца наведен у тужби, предложили су да суд по спроведеном поступку тужбу тужиоца одбије и обавезе тужиоца да заинтересованим лицима накнади трошкове управног спора увећане за 2 x 50%, с озбиром да заступа три лица, по важећој адвокатској тарифи која за непроцењив предмет, за састав тужбе износи 16.500,00 динара, а за приступ одржаном рочишту 18.000,00 динара. У својој речи на јавној расправи пуномоћник заинтересованих лица је у свему остао при наводима из одговора на тужбу, указујући суду да су заинтересована лица увидом у јавну књигу утврдили да тужилац продаје делове изузетих парцела као грађевинско земљиште.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове управне ствари и речи пуномоћника заинтересованих лица изнетих на јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредби члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, ВВ, ГГ, ББ и ЋЋ, сви из ... су се првостепеном органу ГО Вождовац Одељењу за имовинско правне послове обратили са захтевом за поништај правоснажног решења СО Вождовац 03 број: 1684/64 од 17.02.1964. године у делу којим је из поседа њиховог правног претходника ДД одузето грађевинско земљиште кат. парцела .../... КО ..., из разлога што га ЗЗ „АА” из ... којој је земљиште додељено, није привела намени. Поступајући по захтеву првостепени орган је својим решењем од 24.08.2009. године одбило захтев као неоснован, док је у односу на ЋЋ поступак обустављен, а у поновном поступку, након што је то решење поништено по жалби подносилаца захтева, одредио је вештачење од стране вештака Градског завода за вештачење, ..., дипл. грађевинског инжењера, ... дипл. инг. геодезије и ... дипл. инг. пољопривреде, а на околност да изузета кат. парцела .../... површине 1472 м2 КО ... није приведена планираној намени за коју је изузета у року од годину дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи. По обављеном вештачењу, укључујући и излазак на терен ради допуне налаза вештака

поводом примедби корисника, вештаци су дали мишљење да кат. парцела .../... површине 1405 м² КО ... није приведена намени за коју је изузета, а у складу са чланом 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 47/03 од 05.05.2003. године) односно да Земљорадничка задруга у ... у року од годину дана од дана ступања на снагу тог закона предметно земљиште није привела намени за коју је исто изузето, јер на том земљишту није подигла плантажни воћњак – јабучар. Поводом примедби ЗЗ „АА” која се тичала површине кат. парцеле .../... која је у време одузимања имала површину од 1472 м², а која према изводу из ЗКУЛ ... КО ... од 23.06.2008. године који су странке приложиле уз захтев има уписану површину од 1405 м², орган је утврдио да се ради о једној те истој парцели, коју је идентификовао вештак ... дип. инг. геодезије на лицу места на дан вештачења, па је налазећи да је на све остале примедбе корисника ЗЗ „АА” одговорено допунским налазом вештака, првостепени орган је у складу са примедбама изнетим у другостепеном решењу од 30.12.2010. године, закључио да су испуњени услови из члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 47/03) у вези члана 218. важећег Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 72/09). Ово зато што утврђено да земљиште-кат. парцела .../... КО ... није приведено намени за коју је изузето у законском року од годину дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи који је ступио на снагу 13.05.2003. године, као и да су подносиоци захтева законски наследници ранијег сопственика коме је земљиште одузето, чиме су се стекли услови за поништај правоснажног решења о одузимању земљишта 03 број: 1684/64 од 17.02.1964. године у делу који се односи на парцелу одузету од ДД из Против овог решења Земљорадничка задруга „АА” је изјавила жалбу, а одлучујући о жалби тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно утврдио, на основу налаза и мишљења вештака Градског завода за вештачења Београд који су на основу расположиве документације идентификовали предметну парцелу, те констатовали да је на делу парцеле формиран пољски пут, да је део парцеле ограђен, али да ни на једном делу парцеле нема трагова воћарске плантаже јабука, као и да је накнадно достављена документација Земљорадничке задруге „АА” непотпуна и неусаглашена, те не представља поуздан доказ да су новчана средства утрошена у радове воћарске делатности на предметној парцели. Будући да су вештаци изнели мишљење да предметна парцела .../... није приведена намени за коју је изузета, у складу са чланом 86. став 7. Закона о планирању и изградњи у року од годину дана од дана ступања на снагу тог закона („Службени гласник РС”, бр. 47/03) правилно је првостепени орган ожалбеним решењем поништио правоснажно решење СО Вождовац од 17.02.1964. године у делу којим је од ранијег сопственика ДД из ... одузета кат. парцела .../..., пошто је утврдио да предметна парцела није приведена намени за коју је изузета. Оцењујући да нису основани жалбени наводи којима се истиче да се предметна кат. парцела налази у површинама за стамбену изградњу, као и да су и остали жалбени наводи без утицаја на доношење другачије одлуке, тужени је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге, у складу са одредбама члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 47/03, 34/06), којим је прописано да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правоснажно решење о одузимању грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник

грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона. Будући да је у спроведеном поступку утврђено, на основу налаза и мишљења вештака Градског завода за вештачења Београд, број Г-98/12 од 05.02.2013. године, да земљиште које обухвата кат.парцела бр. .../... КО ... није приведено намени за коју је изузето у законском року од годину дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи који је ступио на снагу 13.05.2003. године, као и да су захтев за поништај правноснажног решења о изузимању земљишта 03 број: 1684/6 од 17.02.1964. године, поднели законски наследници ранијег сопственика ДД из ..., то је оспорено решење у свему на закону засновано, с обзиром да је првостепени орган правилно закључио да су се стекли сви законом прописани услови за примену цитиране одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи.

Доносећи оспорено решење тужени орган није повредио закон на штету тужиоца, јер је првостепени орган правилно утврдио да земљиште које је одузето из поседа ДД из ... 1964. године, није приведено намени, а да је захтев његових правних следбеника поднет у законом прописаном року, правилно налазећи и по оцени суда, да је првостепени орган донео законито решење.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да се тим наводима не доводи у сумњу законитост оспореног решења, с обзиром да је у поступку који је претходно доношењу оспореног решења правилно утврђено, на основу налаза и мишљења вештака Градског завода за вештачења, Београд, да предметна парцела није приведена намени за коју је изузета, а тужилац ни у спроведеном поступку, а ни уз тужбу није доставио потпуну и усаглашену документацију као поуздан доказ да је на кат.парцели .../... подигао плантажни воћњак – јабучар, пошто ни на једном делу означене кат.парцеле вештаци нису пронашли трагове воћарске плантаже јабука. Осим тога правилан закључак првостепеног органа се потврђује и наводима тужбе којима тужилац, позивајући се на изостанак законске детаљне регулације – недоношења планова којима се детаљно дефинише планско подручје, указује да "предметну парцелу није ни било могуће приводити намени ни парка, ни шуме, ни јабука". Такође нису основани ни наводи тужбе којима се оспорава статус власника правном претходнику подносиоца захтева ДД из ... од кога је земљиште одузето, а ово зато што је према стању у списима правноснажним решењем Народног одбора општине Вождовац, Одељења за привреду, број: 12757 од 06.12.1956. године, ДД, земљораднику из ..., дотадашњем држаоцу, признато у својину земљиште које се води по земљишним књигама као општенародна имовина и то кат.парцела .../... у површини од 331 м, .../... у површини од 840 м и .../..., у површини од 1.472 м у КО ... и одређено да ће по правноснажности тог решења II Срески суд у Београду извршити пренос и укњижбу права својине наведеног земљишта – општенародне имовине у његову корист, што значи да је услов из члана 86. став 7. Закона о изградњи, а то је да је захтев поднет од ранијег сопственика или његових наследника, као у конкретном случају испуњен. Без упоришта у закону су и наводи тужбе којима се истиче приговор ненадлежности првостепеног органа за доношење ожалбеног решења, а ово зато што је надлежност општинског органа управе утврђена одредбом члана 86. став 8. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03) у вези са чланом 218. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09). Приликом одлучивања суд је ценио и све остале наводе тужбе, али је нашао да не би могли допринети доношењу другачије одлуке, па их посебно не образлаже.

Одлучујући о предлогу тужиоца садржаном у петитуму тужбеног захтева да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд је нашао да није основан. Наиме, оспорено решење је правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 41. у вези са чланом 46. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужилац који је трошкове тражио, у овом спору није успео, због чега му право на накнаду трошкова не припада.

Одлучујући о захтеву заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, сагласно наведеним одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима, Управни суд је применом одредби члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, будући да су заинтересована лица у вези са овим управним спором имала трошкове за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то на име састава једног одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, као и за приступ адвоката на јавну расправу од 08.06.2017. године у износу од 18.000,00 динара, увећаном за два пута по 50% на име заступања три лица на јавној расправи, укупно 36.000,00 динара, а што све заједно износи 52.500,00 динара, који износ је одмерен сагласно одредбама члана 4. и 14., у вези са Тарифним бројем 43., 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12) у границама захтев истакнутог у одговору на тужбу и на јавној расправи, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, колико је заинтересованим лицима и досуђено ставом III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.06.2017. године, 4 У 2113/15

Записничар
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић